

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **S. G.**, nar. x, bytem x zast. Mgr. Davidem Strupkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, Odbor odvolání a správních činností nepojistných dávek, referát odvolání a správní agendy**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. SZ/625/2013/9S-SČK, č. j. MPSV-UM/7723/13/9S-SČK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný výše označeným rozhodnutím s odkazem na ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrokovou část rozhodnutí Městského úřadu Sadská ze dne 19. 7. 2010, č. j. 980/2010/Sad (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) tak, že ji doplnil o odkaz na ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 111/2006 Sb.“), ve zbývajících částech prvoinstančního rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí žalobkyně z částky 2.905,- Kč na 2.020,- Kč ode dne 1. 7. 2010 potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí uplatnila žalobkyně včas podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) žalobu, v níž namítala, že již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí připustila, že rozhodnutí je v souladu se zněním zákona, podle jejího názoru je však zmíněná právní úprava protiústavní, a to pro své diskriminační účinky, neboť ustanovením § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb. dochází ke snížení příspěvku na životní minimum paušálně bez ohledu na individuální okolnosti v posuzované věci. Podle žalobkyně není rovněž sporu o tom, že právní úprava sleduje legitimní cíl, jímž je motivace osoby v nouzi k tomu, aby se alespoň ve stanovené době pokusila zajistit si prostředky na živobytí jiným způsobem, a že v souladu se zásadami sociálního státu je pomoc státu osobám v nouzi koncipována jako motivační. Podle jejího názoru si však zákonná úprava ponechávala svůj paušální charakter a dále nerozlišovala konkrétní případy. V této souvislosti dodala, že v oblasti lidských práv dochází k diskriminaci nejen tehdy, „zachází-li se s osobami ve stejném postavení odlišně, ale i tehdy, zachází-li se s osobami v odlišném postavení stejně“. Podle názoru žalobkyně je možnost získat prostředky na živobytí jiným způsobem snížena u osob vyššího věku či nepříznivého zdravotního stavu a žalobkyně (jako osoba vyššího věku) nemůže o výkonu dobrovolnické nebo veřejné služby uvažovat. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, že právní úprava je paušální a odkázal mimo jiné na ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., které stanoví věkovou hranici pro odchod do starobního důchodu na 68 let, pak žalobkyně setrvala na svém názoru, že zákonná úprava byla v rozhodnou dobu v rozporu s čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). V této souvislosti žalobkyně dodala, že Ústavní soud již ve více svých rozhodnutích vymezil hranice, v nichž byl oprávněn dodržení sociálních práv přezkoumávat. Žalobkyně u vědomí, že nelze obecně v rámci ústavněprávních úvah řešit v absolutní rovině výši důchodů, dávek či příspěvků vyplácených v oblasti sociálních práv, dodala, že soudy jsou oprávněny hodnotit, zda je „naplněna kautela lidské důstojnosti“, aby se žádný občan nenacházel v podmínkách, kdy o důstojném životě nelze hovořit. Jako druhé hledisko pro hodnocení v předmětné věci označila žalobkyně hledisko rovnosti před zákonem a zákaz diskriminace. Podle jejího názoru dochází k diskriminaci nejen tam, kde se s osobami v odlišném postavení zachází rozdílně, ale i tam, kde se s osobami v rozdílném postavení zachází shodně a kategorizace uvedená v ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. není dostačující, věková hranice je nepřiměřeně vysoká, neboť ke znevýhodnění postavení na trhu práce dochází (dle existujících statistik) již v podstatně nižším věku. Podle názoru žalobkyně vazbou příspěvku na živobytí na vznik nároku na starobní důchod dochází rovněž ke dvojímu přičítání negativních následků v oblasti důchodového pojištění, protože účel systému důchodového pojištění je tzv. „zásluhový“, zatímco pomoc v hmotné nouzi má vymezit hranici lidské důstojnosti, která by měla být garantována bez ohledu na to, zda dosáhne i jiné formy sociální pomoci. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud postupoval podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, a aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě na svém závěru setrval. Podle jeho názoru jsou právní předpisy upravující oblast sociálních dávek koncipovány abstraktním vyjadřovacím způsobem, s cílem zavést všeobecná rovná pravidla pro přiznání sociálních dávek, čímž je naplněna podmínka rovnosti mezi žadateli o sociální dávky, od kterých se vyžaduje splnění stejných podmínek pro vyhovění žádosti, protože v právní úpravě nelze upravit veškeré životní situace, které mohou nastat, a při tom je nutné zachovat rovné postavení žadatelů. Cílem právní úpravy § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb. bylo zvýšení motivace

žadatelů k rychlé změně nepříznivé sociální situace, a to pomocí nového začlenění na trhu práce a s ohledem na současnou míru nezaměstnanosti zabránění nedůvodného setrvání v systémech sociální ochrany. Zákonná koncepce příspěvku na živobytí na osobu je navázána na částku existenčního minima, tj. na částku 2.020,- Kč měsíčně. Aby byl uchazeč o zaměstnání motivován k aktivitě, je příspěvek vyšší v prvních šesti měsících od zapsání do evidence uchazečů. Po uplynutí šesti měsíční doby je příspěvek zarovnán na existenční minimum a základní výše příspěvku se rovná částce existenčního minima. Aby byla spravedlivě oceněna snaha aktivního uchazeče o zvýšení příjmu vlastní prací, došlo v ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb. k rozdělení osob do dvou základních skupin na základě jejich motivačního přístupu – na skupinu pasivních uchazečů o zaměstnání, kterým byl příspěvek zarovnán na základní výši (částku existenčního minima) a na skupinu aktivních uchazečů o zaměstnání, u kterých zůstala zachována původní navýšená výše příspěvku. Tato skupina byla upravena druhou větou § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb., v této souvislosti žalovaný konstatoval, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz prokazující její aktivní snahu hledat si zaměstnání nebo absolvovat rekvalifikační kurz. V průběhu řízení nebylo prokázáno (a žalobkyně to v žalobě ani netvrdí), že by se jakýmkoli způsobem zapojila do dobrovolnické služby, účastnila se veřejné služby, absolvovala pracovní pohovor, vykonala brigádnické práce, apod. Žalobkyně ani nepředložila důkaz, jímž by doložila, že požadované aktivity není objektivně schopna. Její jedinou argumentaci, jíž se opírá o údajně nepřiměřenou věkovou hranici 68 let, označil žalovaný za „poněkud vágní“ s tím, věková hranice 68 let byla v ustanovení § 11 odst. 3 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. zvažována pečlivě, po předchozí diskusi s předními odborníky na sociální oblast (včetně veřejného ochránce práv). Stát je však povinen přistupovat ke všem klientům sociálního systému stejným způsobem, a proto zvolená věková hranice a výčet liberujících důvodů byl výsledkem celospolečenského a celopolitického konsensu. Pokud žalobkyně pocítovala nerovné zacházení, pak bylo zapotřebí, aby doložila důvod, který by objektivně odůvodňoval její upuštění od motivační povinnosti. Obyčejnou rezignaci na hledání zaměstnání a možnosti zvýšit si příjem vlastní prací nelze označit jako důvod vedoucí k porušení Listiny. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně na vyjádření žalovaného nereagovala, ač jeho stejnopis byl právnímu zástupci žalobkyně doručen.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o příspěvek na živobytí dne 27. 1. 2010. Součástí správního spisu je souhlas žalobkyně se zveřejněním osobních dat, prohlášení žalobkyně o celkových sociálních a majetkových poměrech, doklad o výši měsíčního příjmu, informace o užívání bytu, vše ze dne 27. 1. 2010; dále kopie individuálního akčního plánu ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce ze dne 18. 3. 2009 a fotokopie průkazky uchazeče o zaměstnání, vše vydané Úřadem práce v Nymburku; jakož i fotokopie rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Nymburk ze dne 6. 8. 2009, č. j. x, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb., v platném

znění, protože žalobkyně nezískala potřebných 25 roků pojištění (ale pouze 20 roků a 362 dní. Součástí je rovněž osobní list důchodového pojištění ze dne 1. 7. 2009. Na to Městský úřad Sadská rozhodnutím ze dne 29. 1. 2010, č. j. 166/2010/SAD, žalobkyni přiznal od ledna roku 2010 dávku příspěvku na živobytí ve výši 2.905,- Kč. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2010, č. j. 980/2010/SAD, pak rozhodl o snížení dávky z částky 2.905,- Kč na 2.020,- Kč měsíčně od 1. 7. 2010. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně je v evidenci sociálního oddělení městského úřadu již půl roku, a proto u ní dochází ke snížení částky na existenční minimum; současně oznámil zahájení řízení z moci úřední a vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci změny výše dávky. Do správního spisu byl založen zápis ze sociálního šetření městského úřadu v bytě žalobkyně ze dne 26. 8. 2010. Na to právní zástupce žalobkyně podal dne 9. 8. 2010 blanketní odvolání a přiložil plnou moc ze dne 27. 7. 2010. Dne 10. 8. 2010 byl se žalobkyní sepsán protokol, ovšem bez účasti jejího právního zástupce. Právní zástupce následně dne 29. 6. 2011 učinil dotaz ohledně průběhu odvolacího řízení. Do správního spisu byl na to založen protokol o jednání se žalobkyní ze dne 12. 7. 2011, opět bez účasti zástupce žalobkyně. Dne 5. 9. byla věc předložena Krajskému úřadu Středočeského kraje k rozhodnutí. Krajský úřad Středočeského kraje pak rozhodnutím ze dne 7. 11. 2011, č. j. 214412/2011/KUSK/6, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozsudkem ze dne 27. 2. 2012, č. j. 42 Ad 4/2012-20, pak krajský soud k žalobě jmenované rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 11. 2011, č. j. 214412/2011/KUSK/6 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že s ohledem na skutečnost, že předmětné rozhodnutí vydal nepřislušný správní orgán, a protože žalobkyně již odvolání doplnila, nebude povinen ji vyzývat k odstranění vad podání a jeho úkolem bude, aby se řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně v odůvodnění svého rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný nejprve konstatoval rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2012, č. j. 42 Ad 4/2012-20, kterým krajský soud v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil předchozí rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 11. 2011 č. j. 214412/2011/KUSK/6 a věc vrátil žalovanému [jako příslušnému odvolacímu orgánu ve smyslu přechodných ustanovení zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony] s tím, aby se v novém řízení řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Dále žalovaný konstatoval, že doplnil správní spis o odůvodnění odvolání žalobkyně ze dne 30. 12. 2010 a dospěl k závěru, že námitky týkající se diskriminačního charakteru ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb. nejsou důvodné již proto, že zmíněné ustanovení nelze označit jako „paušální“, pokud již ve větě druhé zmíněného ustanovení je uveden taxativní výčet sociálních situací, na něž se ustanovení nevztahuje. Z uvedeného žalovaný dovodil, že kritérium pro posouzení otázky, zda bude či nebude snížen příspěvek na živobytí vyplácený déle než šest kalendářních měsíců na částku existenčního minima, závisí na určité sociální situaci, v níž se konkrétní osoby nacházejí a konkrétní osoby se pak posuzují zcela individuálně. V předmětné věci zjistil, že žalobkyně není osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastním přičinením podle § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., ani osobou pobírající podporu v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci, nemá příjem z výdělečné činnosti, není invalidní v I. nebo II. stupni a nevykonávala dobrovolnickou nebo veřejnou službu v rozsahu minimálně 20 hodin měsíčně. K námitce žalobkyně, že s ohledem na vyšší věk nemůže uvažovat o motivačním prvku formou výkonu dobrovolnické nebo veřejné služby,

žalovaný uzavřel, že v jejím případě byly splněny podmínky pro snížení částky živobytí na částku existenčního minima (tj. na 2.020,- Kč měsíčně), neboť žalobkyni nevznikl nárok na starobní důchod (zde odkázal na rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 8. 2009, podle něhož jmenovaná nesplnila podmínku 25 let pojištění), ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. není ani osobou, u níž se zkoumá snaha zvýšit si příjem vlastním přičiněním (68 let). Žalovaný přisvědčil pouze námitce žalobkyně, že v rozhodnutí o pomoci v hmotné nouzi mělo být postupováno podle § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb., a proto změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí. Závěrem dodal, že k posouzení otázky, zda právní úprava je či není protiústavní, je kompetentní rozhodnout toliko Ústavní soud s tím, že ve zbývajících částech prvoinstančního rozhodnutí potvrdil.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. g), věty druhé zákona č. 111/2006 Sb. se toto ustanovení nevztahuje na osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), osobu pobírající podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu, která má příjem z výdělečné činnosti, a osobu, která vykonává dobrovolnickou službu nebo veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.

Podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. se možnost zvýšit si příjem vlastní prací nezkoumá při posuzování hmotné nouze osoby, která je a) starší 68 let, b) poživitelem starobního důchodu, c) plně invalidní, d) osobou pobírající peněžité dávky nemocenského pojištění z důvodu těhotenství a mateřství nebo rodičem celodenně, osobně a řádně pečujícím alespoň o 1 dítě a z důvodu této péče pobírajícím rodičovský příspěvek, a to po dobu trvání nároku na rodičovský příspěvek a po této době takto pečujícím o dítě, které z vážných důvodů nemůže být umístěno v jeslích nebo v mateřské škole nebo obdobném zařízení, e) osobou osobně pečující o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost), a to za předpokladu, že v žádosti o příspěvek na péči pro osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby byla uvedena nebo po přiznání příspěvku na péči příslušnému orgánu ohlášena jako osoba poskytující pomoc a tato pomoc je vykonávána v rozsahu nejméně 80 % pracovní doby 40 hodin týdně; je-li pečujících osob více, lze toto ustanovení použít pouze u jedné z nich, a to té, která byla určena jejich písemnou dohodou, a nedohodnou-li se, nelze toto ustanovení použít vůbec, f) nezaopatřeným dítětem a g) uznána dočasně práce neschopnou.

Soud v první řadě konstatuje, že na základě pozměňovacího návrhu sociálního výboru poslanecké sněmovny došlo ke zrušení ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb. Bez ohledu na uvedené však považuje soud ze správního spisu za dostatečně prokázané, že žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány nepředložila žádný důkaz prokazující její aktivní snahu hledat si zaměstnání nebo absolvovat rekvalifikační kurz. Ostatně žalobkyně ani netvrdí, že by se jakýmkoliv způsobem zapojila do dobrovolnické služby, že by se případně účastnila veřejné služby, absolvovala pracovní pohovor, vykonala brigádnické práce, jmenovaná ani nepředložila důkaz, jímž by doložila, že požadované aktivity není objektivně schopna vykonávat. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval správně, pokud vyhověl odvolání pouze v té části, kdy prvoinstanční rozhodnutí doplnil o příslušné ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb., a kdy ve zbývajících částech prvoinstančního rozhodnutí potvrdil. Žalovaný tak zcela správně neshledal žalobkyni osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastním přičiněním podle § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., ani osobou pobírající podporu v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci, nemá

příjem z výdělečné činnosti, není invalidní v I. nebo II. stupni a nevykonávala dobrovolnickou nebo veřejnou službu v rozsahu minimálně 20 hodin měsíčně. V této souvislosti shledal soud námitku žalobkyně, že pro svůj vyšší věk nemůže vykonávat práce vyplývající z citovaného ustanovení § 24 odst. 1 písm. g), věty druhé, zákona č. 111/2006 Sb., nedůvodnou. Soud dodává, že v zákoně vyjádřený motivační prvek nebyl v případě žalobkyně naplněn, navíc dodává, že k datu 1. 7. 2010 žalobkyně ještě nedosáhla ani 60 let, již z tohoto pohledu nemohl považovat argumentaci žalobkyně ohledně nemožnosti získání zaměstnání vzhledem k vysokému věku za dostatečnou. Pokud žalobkyně spojuje tuto námitku s ustanovením § 11 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., kde je stanovena věková hranice pro odchod do starobního důchodu na 68 let, pak ani v tomto případě soud neshledal porušení Listiny (konkrétně čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 30 odst. 2) již proto, že věková hranice pro odchod do starobního důchodu se v průběhu let všeobecně zvyšuje. Podle názoru soudu nelze v posuzovaném případě přisvědčit ani námitce žalobkyně, že by správní orgány postupovaly pouze **paušálně** bez ohledu na individuální okolnosti. V případě žalobkyně není pochyb o tom, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí, v této souvislosti zcela obстоjí odkaz žalovaného z odůvodnění napadeného rozhodnutí na § 24 odst. 1 písm. g), větu druhou, zákona č. 111/2006 Sb., neboť správní orgány právě z tohoto ustanovení ve výčtu sociálních situací, na něž se nevztahuje, správně dovodily naplnění kritéria pro závěr ohledně snížení příspěvku na živobytí vypláceného déle než šest kalendářních měsíců, a to na částku existenčního minima. Právní úprava k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí byla zcela jednoznačná, jak výše uvedeno soud neshledal v postupu žalovaného pochybení. Pokud se týká námitek žalobkyně ohledně posouzení předmětné věci z hlediska podmínek pro důstojný život či z hlediska rovnosti před zákonem nebo zákazem diskriminace, pak soud konstatuje, že žalobkyně své závěry, z nichž dovozuje dopad na svou osobu, dostatečně neodůvodnila. Bez ohledu na uvedené se však může ochrany svých práv domáhat před Ústavním soudem.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl, neboť napadené rozhodnutí je věcně správné a odpovídá zákonu.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch a správnímu orgánu žádné náklady v průběhu řízení nevznikly, proto soud rozhodl ve výroku pod bodem II. v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. února 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 4. 2. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková